

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9CoE/578/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114208785
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Barcajová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2114208785.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Eva Barcajová a sudkýň: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v exekučnej veci oprávneného: VITOLOIL, s. r. o., IČO: 36 309 737, so sídlom Trnava, Skladová 2, zastúpeného spoločnosťou: HALADA advokátska kancelária, s. r. o., IČO: 36 669 661, so sídlom Trnava, Kapitulská 21, proti povinnému: SAMSUNG Electronics Slovakia, s. r. o., IČO: 36 249 564, so sídlom Galanta, Hviezdoslavova 807, zastúpeného spoločnosťou: Čarnogurský ULC, s. r. o., IČO: 35 975 016, so sídlom Bratislava, Tvarožkova 5, vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Peter Stano, so sídlom Trnava, Michalská 7, o vymoženie 15.000,- Eur s príslušenstvom a trov exekúcie, na odvolanie povinného proti uzneseniu Okresného súdu Galanta, č. k. 5Er/981/2014-75 zo dňa 5.11.2014 a na odvolanie povinného proti uzneseniu Okresného súdu Galanta, č. k. 5Er/981/2014-113 zo dňa 15.2.2016, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 5Er/981/2014-75 zo dňa 5.11.2014 v časti výroku o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie **p o t v r d z u j e.**
- II. Odvolací súd odvolanie povinného proti napadnutému uzneseniu súdu prvej inštancie č. k. 5Er/981/2014-75 zo dňa 5.11.2014 v časti výroku o vyhovení námietkam povinného proti trovám exekúcie **o d m i e t a.**
- III. Odvolací súd odvolanie povinného proti napadnutému uzneseniu súdu prvej inštancie č. k. 5Er/981/2014-113 zo dňa 15.2.2016 v časti výroku o zamietnutí námietok povinného proti exekúcii **odmieta.**

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením č. k. 5Er/981/2014-75 námietky povinného proti exekúcii zamietol, ďalej zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie a námietkam povinného proti trovám exekúcie vyhovel. Svoje rozhodnutie odôvodnil, tým že námietky povinného ako aj návrh na zastavenie vyhodnotil ako nedôvodné. V prvom rade mal preukázané, že predmetná exekúcia je na základe návrhu na vykonania exekúcie, ako aj žiadosti o udelenia poverenia, vedená na istinu vo výške 15.000,- Eur s príslušenstvom ako aj trov exekúcie. Súdny exekútor je súdom poverený na vymáhanie celej povinnosti s príslušenstvom ako aj svojich trov exekúcie, pričom po uhradení istiny pohľadávky mu nevzniká povinnosť ukončiť prebiehajúcu exekúciu a rovnako tak súd nemá dôvod zastavovať exekúciu v časti, nakoľko k úhrade zo strany povinného došlo až po začatí exekučného konania. Ďalej prvoinštančný súd uviedol, že exekúcia je vedená na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, na ktorom vyplývajú z žurnalizácie spisu, už pri podaní návrhu bola vyznačená doložka právoplatnosti ako potvrdenie o jeho vykonateľnosti, a zároveň sa po preskúmaní predmetného exekučného titulu stotožňuje s vyjadrením oprávneného v tom, že schváleným zmierom nebolo podmienené splnenie povinnosti oprávneného za účelom splnenia si povinnosti povinného. Bolo preto legitímnym právom oprávneného, na základe exekučného titulu, podať návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému.

2. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie povinný. Uznesenie napadol vo všetkých jeho troch výrokoch. Z ustanovení § 105 ods. 1 a § 84 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) a § 45 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) vyplýva, že na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zo dňa 26.03.2014 a na základe exekučného titulu vydal poverenie miestne nepríslušný súd a to jeden deň po podaní návrhu. Poverený exekútor, ktorý žiadal o vydanie poverenia miestne nepríslušný súd postupoval v rozpore s § 45 Exekučného poriadku a § 84 ods. 1 OSP a následne doručil upovedomenie povinnému. Zo skutkového stavu je zrejmé, že námietku miestnej nepríslušnosti uplatnil povinný pri prvom úkone vo veci a bola nepochybne dôvodná. Povinný namietal, že nebolo rozhodnuté o jeho námietke voči upovedomeniu a bola opomenutá aj jeho argumentácia, že došlo k porušeniu práva povinného na zákonného sudcu a exekučné konanie trpí vadou podľa § 205 ods. 1 písm. a) OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) OSP. Na základe uvedenej námietky povinného pri prvom úkone vo veci a uvedeného právneho názoru mal súd skúmať danosť podmienky miestnej príslušnosti ex offa a v dôsledku toho poverenie zrušiť a konanie zastaviť. Poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 4 M Obdo 3/2013, ktorý v súlade s právnym názorom Ústavného súdu SR vyslovil, že ak navrhovateľ podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia podľa § 74 OSP na miestne nepríslušný súd, pričom miestna príslušnosť nevyplýva z § 88 OSP a ani navrhovateľ nevystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ, po vznesení námietky nedostatku miestnej príslušnosti odporcom v odvolaní podanom proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia, musí odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. g) a ods. 3 OSP toto napadnuté uznesenie zrušiť a konanie o nariadení predbežného opatrenia podľa § 104 ods. 1 OSP zastaviť pre neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Navrhovateľ v uvedenej situácii nesie procesnoprávnu zodpovednosť za výsledok konania v prípade, ak sa obráti na miestne nepríslušný súd. Ak v dôsledku postupu navrhovateľa nie je možné poskytnúť ochranu práva odporcu na zákonného sudcu, potom nie je možné ani poskytnúť ochranu práva navrhovateľa na urýchlené a účinné rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Poukázal tiež na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo 120/2008, podľa ktorého dôvodom zastavenia skoršieho exekučného konania bola prekážka procesného charakteru, poverenie na vykonanie exekúcie vydal vecne nepríslušný súd. Išlo o procesný nedostatok vedenia daného exekučného konania a nie o nedostatok brániaci vykonaniu exekúcie v inom konaní. Z uvedeného podľa povinného vyplýva, že exekučné konanie malo byť na základe dôvodnej a včasnej námietky nedostatku miestnej príslušnosti zastavené, čo však nebolo, preto bol nesprávne zamietnutý návrh povinného na zastavenie exekúcie, nakoľko exekučné konanie trpí neodstrániteľným procesným nedostatkom podmienky konania, pretože vo veci konal a rozhodoval nezákonný sudca, čo povinný vo svojom podaní namietal a považuje to aj za dôvod nesprávnosti výrokov napadnutého uznesenia. Povinný ďalej uviedol, že uhradil pohľadávku danú exekučným titulom a teda došlo k zániku vymáhaného nároku, nemôže niesť zodpovednosť za nesprávny postup iných subjektov v tejto veci a podľa jeho názoru mala byť exekúcia zastavená, a to aj z dôvodu, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil podľa § 43 ods. 1 Exekučného poriadku. Povinný tvrdil, že exekučným titulom boli oprávnený a povinný zaviazaní na vzájomnú povinnosť, čo bolo vyjadrené spojkou „a“. Oprávnený vzájomnú povinnosť vyplývajúcu z exekučného titulu nesplnil, čo malo za následok nevykonateľnosť exekučného titulu a je samostatným dôvodom neprípustnosti exekúcie s následkom zastavenia exekúcie. Povinný teda namietal nesprávne právne posúdenie jeho návrhu na zastavenie exekúcie, a teda nesprávnosť záveru, že schváleným súdnym zmiernom nebolo podmienené splnenie povinnosti oprávneného za účelom splnenia si povinnosti povinného. Dôvodom podania odvolania je aj odňatie možnosti konať pred súdom postupom súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s namietanou nezákonnosťou poverenia. Povinný namietal a žiadal o preskúmanie formálnych a materiálnych náležitostí príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, k čomu však okrem nesprávneho posúdenia § 43 ods. 1 Exekučného poriadku a skúmaniu vyznačenia právoplatnosti súdneho zmiernu nedošlo. Poukázal na nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 31/04, podľa ktorého odôvodnenie rozhodnutia súdu nemá opodstatnenie v zákone, takýto postup súdu zakladá arbitrárnosť. Odôvodnenie napadnutého uznesenia je nedostatočné a zmätočné a súd tak porušil právo účastníkov na riadne odôvodnenie rozhodnutia. V súvislosti s výrokom o vyhovení námietkam povinného proti trovám exekúcie povinný uviedol, že súd prvej inštancie v nedostatočnom rozsahu rozhodol o námietkach proti trovám exekúcie, pretože súd prvej inštancie arbitrárne a nesprávne konštatoval, že súdnemu exekútorovi patrí náhrada podľa zákona. Podľa ustálenej judikatúry povinný nemôže niesť zodpovednosť za to, že sa súdny exekútor oprávneného obrátil na miestne nepríslušný súd v záujme čo najskoršieho získania výhod s tým spojených. Ďalej namietal, že vyjadrenie oprávneného zo dňa 25.09.2014 nebolo povinnému doručené, v dôsledku čoho bol tak porušený princíp rovnosti účastníkov

konania, nakoľko povinný sa o obsahu vyjadrenia žalovaného k odvolaniu dozvedel až z odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktoré založil na právnom názore oprávneného. Poukázal tiež na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj NS SR ohľadom práva na spravodlivý proces, podľa ktorých účastník má právo oboznámiť sa s podaniami protistrany, aby na ne mohol reagovať a polemizovať s argumentmi uvedenými druhou stranou. Povinný teda žiadal o zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. K odvolaniu povinného sa vyjadril oprávnený. Uviedol, že skutočnosť, že exekučné konanie bolo začaté na miestne nepríslušnom súde v žiadnom prípade nepredstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, ale naopak súdy v danom prípade postupovali v rámci celého konania v súlade so zákonom, v dôsledku čoho nemohlo dôjsť k akémukoľvek porušeniu práv povinného. Pokiaľ vo veci začal konať súd, ktorý na konanie síce nie je miestne príslušný v zmysle § 84 až 87 OSP, avšak doposiaľ nenastali zákonné dôvody na to, aby súd túto príslušnosť skúmal, je zo zákona oprávnený (a povinný) vo veci konať tak, ako by bol na konanie príslušný. Inak povedané, na rozdiel od vecnej príslušnosti, pri ktorej platí, že súd túto skúma ex offo od počiatku konania (a teda v prípade nepríslušnosti nemôže vo veci konať a vec musí neodkladne postúpiť na príslušný súd) v prípade všeobecnej miestnej príslušnosti (podľa § 84 až 87 OSP) súd svoju príslušnosť skúma až po splnení zákonom ustanovených podmienok, pričom do tohto okamihu je vo veci oprávnený a povinný konať. Nedostatok miestnej príslušnosti totiž v žiadnom prípade nepredstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, ale naopak, ide o nedostatok, ktorý je odstrániteľný procesným postupom konajúceho súdu, pričom jeho následkom nie je zastavenie konania, či zrušenie doterajších procesných úkonov konajúceho súdu, ale postúpenie konania na miestne príslušný súd za súčasného zachovania účinkov spojených s podaním návrhu na začatie konania. Uvedený záver platí o to viac v prípade, ak ide o všeobecnú miestnu príslušnosť, ktorú konajúci súd pri začatí konania skúmať nemohol a bol preto povinný v konaní pokračovať až do okamihu, kedy nedostatok príslušnosti namietol účastník konania. K rozhodnutiu NS SR sp. zn. 4M Obdo 3/2013 uviedol, že závery predmetného rozhodnutia sa na exekučné konanie nedajú aplikovať a to ani analogicky, nakoľko sa dané rozhodnutie týka celkom inej situácie, pre ktorú platí osobitná právna úprava. V predmetnej veci po vznesení námietky miestnej príslušnosti odporcom v odvolaní proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia, musí odvolací súd napadnuté uznesenie zrušiť a konanie o nariadení predbežného opatrenia zastaviť pre neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Povinný však vo svojom odvolaní opomenul citovať aj tú časť predmetného rozhodnutia, kde ako dôvod zastavenia konania súd uviedol, že v danom prípade nebolo možné vec postúpiť na príslušný súd, keďže konanie o predbežnom opatrení bolo skončené vydaním príslušného predbežného opatrenia pričom v zmysle § 221 ods. 3 OSP odvolací súd môže predbežné opatrenie zrušiť len v prípade, ak zároveň zastaví konanie. Závery tohto rozhodnutia teda v žiadnom prípade nemožno zovšeobecniť a aplikovať ich na akékoľvek iné civilné konanie (vrátane exekučného konania). K rozhodnutiu NS SR sp. zn. 2Cdo 120/2008 uviedol, že opätovne išlo o odlišnú situáciu, pretože súd prvého stupňa konanie zastavil z dôvodu, že vo veci konal hoci na konanie nebol vecne príslušný. Vecne nepríslušný súd nemôže vo veci konať od začiatku, je povinný skúmať svoju príslušnosť hneď po doručení návrhu a vo veci nemôže uskutočniť akékoľvek procesné úkony. Poverenie na vykonanie exekúcie v tomto konaní prejednávanej veci bolo vydané zákonným postupom, poverenie ako procesný úkon súdu neadresovaný účastníkom konania, ktorý nemá voči účastníkovi priame právne účinky, nemôže spôsobiť porušenie akýchkoľvek procesných práv účastníka konania. Povinný tak nebol poverením žiadnym spôsobom poškodený, či obmedzený na svojich právach. Je preto zřejmé, že v danom prípade neexistuje žiadny dôvod, prečo by malo byť predmetné poverenie na vykonanie exekúcie zrušené. K tvrdeniu povinného o podmienenosti vzájomných plnení v exekučnom titule uviedol, že v danom prípade nebola oprávnenému uložená exekučným titulom žiadna vzájomná povinnosť, na ktorej splnenie by sa viazalo splnenie povinnosti povinného. Nesprávne právne posúdenie ustanovenia § 43 ods. 1 Exekučného poriadku oprávnený uviedol, že predmetné ustanovenie sa vzťahuje na situácie, keď sú jedným exekučným titulom uložené účastníkom konania viaceré povinnosti, ktorých splnenie je navzájom podmienené (závislé), to je ktorých splnenia sa nemožno domáhať bez toho, aby bola zároveň splnená (alebo zabezpečená) vzájomne uložená povinnosť (ide o takzvané synalagmatické záväzky). Typickým príkladom takejto situácie je povinnosť vzájomne si vrátiť už poskytnuté plnenia v prípade zrušenia zmluvy, na základe ktorej už bolo plnené, kedy sú účastníkov zaviaže vrátiť si vzájomné plnenia oproti sebe. V danom prípade však povinnosť zaplatiť trovy konania vo výške 15.000 eur uložená exekučným titulom povinnému nebola na povinnosť oprávneného zaplatiť sumu vo výške jedného eura žiadnym spôsobom viazaná. Išlo o dve samostatné, navzájom nesúvisiace povinnosti, ktorých splnenia sa obe strany mohli domáhať bez ohľadu na splnenie povinnosti druhej

strany. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je dostatočne odôvodnené, súd sa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami povinného a preto nie je dôvod, prečo by toto rozhodnutie malo byť nepreskúmateľné. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Sžo 122/2010, podľa ktorého nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol napadnuté uznesenie potvrdiť. Za nedôvodnú a neoprávnenú považoval aj požiadavku povinného, aby súd zaviazal oprávneného na náhradu trov exekučného konania.

4. K vyjadreniu oprávneného k odvolaniu sa vyjadril povinný. Zopakoval svoju rozsiahlu argumentáciu uvedenú v odvolaní. Zdôraznil, že sa nestotožňuje s argumentáciou oprávneného, že v prípade, že poverenie bolo vydané nepríslušným súdom, postačuje ak sa vec postúpi miestne príslušnému súdu podľa § 105 ods. 2 OSP, ale je toho názoru, že konanie je od počiatku zaťažené vadou, ktorú nemožno odstrániť inak než zastavením exekučného konania. Zo znenia § 105 ods. 1 veta tretia OSP je zrejmé, že Okresný súd Trnava mal svoju miestnu príslušnosť skúmať skôr, než začal konať, teda skôr ako vydal poverenie. K námietke oprávneného, že vo svojom odvolaní neuviedol, v čom má spočívať nesprávnosť rozhodnutia o trovách exekučného konania, povinný uviedol, že rozhodnutie o trovách je nezákonné, lebo súdnemu exekútorovi nemožno priznať náhradu trov exekučného konania vedeného na podklade poverenia vydaného nepríslušným súdom, pričom na tento miestne nepríslušný súd sa obrátil samotný exekútor, ako aj s ohľadom na skutočnosť, že k splneniu dlhu oprávnenému došlo. K námietke, že vyjadrenie oprávneného nebolo povinnému doručené, poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 141/2010 a 1Cdo 187/2010 ako aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 77/2015.

5. Odvolaciemu súdu bolo predmetné odvolanie povinného proti uzneseniu č. k. 5Er/981/2014-75 predložené a zapísané pod sp. zn. 9CoE/138/2015, avšak odvolací súd prípisom zo dňa 11.11.2015 vrátil vec súdu prvej inštancie z dôvodu, že vec bola odvolaciemu súdu predčasne predložená. Po preskúmaní predloženého spisového materiálu bolo zistené, že napadnutým uznesením súd prvej inštancie námietky povinného proti exekúcii zamietol, návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol a námietkam povinného proti trovám exekúcie vyhovel. Proti tomuto uzneseniu podal včas odvolanie povinný, ktorý uviedol, že rozhodnutie napáda v celom rozsahu. Podľa § 202 ods. 2 OSP v spojení s § 50 ods. 4 Exekučného poriadku odvolanie proti rozhodnutiu, ktorým boli námietky proti exekúcii zamietnuté, nie je prípustné. Predmetné rozhodnutie však bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, proti rozhodnutiu ktorého je odvolanie vždy prípustné. Proti tomuto rozhodnutiu bolo podané povinným ako osobou oprávnenou včas odvolanie. V zmysle § 374 ods. 4 veta tretia OSP rozhodnutie vydané vyšším súdnym úradníkom sa podaním takéhoto odvolania zo zákona zrušilo a opätovne by mal rozhodnúť sudca súdu prvej inštancie. Vzhľadom na tieto skutočnosti Krajský súd v Trnave ako odvolací súd nemohol rozhodovať o podanom odvolaní proti predmetnému uzneseniu, nakoľko toto rozhodnutie bolo vo výroku o zamietnutí námietok povinného zo zákona zrušené. Bolo preto potrebné, aby o námietkach povinného proti exekúcii opätovne rozhodol sudca súdu prvej inštancie, až potom bolo možné predložiť odvolaciemu súdu odvolanie proti predmetnému rozhodnutiu v časti týkajúcej sa zastavenia exekúcie a námietok proti trovám exekúcie.

6. Súd prvej inštancie, po vrátení veci odvolacím súdom bez rozhodnutia, opätovne rozhodol uznesením č. k. 5Er/981/2014-113 zo dňa 15.2.2016 tak, že námietky povinného proti exekúcii zamietol, zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie a námietkam povinného proti trovám exekúcie vyhovel. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že námietky povinného ako aj návrh na zastavenie vyhodnotil ako nedôvodné. Súd prvej inštancie mal v prvom rade preukázať, že predmetná exekúcia je, na základe návrhu na vykonania exekúcie ako aj žiadosti o udelenia poverenia, vedená na istinu vo výške 15.000,- Eur s príslušenstvom ako aj trov exekúcie. Súdnym exekútor je súdom poverený na vymáhanie celej povinnosti s príslušenstvom ako aj svojich trov exekúcie, pričom po uhradení istiny pohľadávky mu nevzniká povinnosť ukončiť prebiehajúcu exekúciu a rovnako tak súd nemá dôvod zastavovať exekúciu v časti, nakoľko k úhrade zo strany povinného došlo až po začatí exekučného konania. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že exekúcia je vedená na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, na ktorom, vyplývajúci zo žurnalizácie spisu, už pri podaní návrhu bola vyznačená doložka právoplatnosti ako potvrdenie o jeho vykonateľnosti, a zároveň sa súd po preskúmaní predmetného exekučného titulu stotožňuje s vyjadrením oprávneného v tom, že schváleným zmierom nebolo podmienené splnenie povinnosti oprávneného za účelom splnenia si povinnosti povinného. Bolo preto legitímnym právom oprávneného, na základe exekučného titulu, podať návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému.

7. Proti tomuto uzneseniu súdu prvej inštancie podal odvolanie povinný, a to v časti výroku o zamietnutí námietok proti exekúcii a v časti výroku o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie. V prvom rade za vadu napadnutého uznesenia považoval nesprávne poučenie o opravnom prostriedku, v dôsledku čoho je zmätočné a nepreskúmateľné. Exekučný poriadok v prípade nevyhovenia námietkam explicitne neustanovuje, že odvolanie nie je prípustné, a to obzvlášť za situácie, ak bol v konaní nesprávne obsadený súd, rozhodoval nezákonný sudca a došlo k vade spočívajúcej v odňatí možnosti konať pred súdom. Skutočnosť, že uznesenie vyššieho súdneho úradníka bolo sudcom súdu prvej inštancie týmto uznesením zrušené, ešte samo o sebe neznamená, že odvolaniu povinného bolo vyhovené. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal a nesprávne vypořiadal s právnou stránkou veci a argumentáciou povinného, v dôsledku čoho odvolaniu povinného sudca prvej inštancie nevyhovel. V takom prípade však nemal rozhodovať sudca súdu prvej inštancie, ale vec predložiť odvolaciemu súdu, čo sa však nestalo. V dôsledku uvedeného došlo k procesnej vade - odňatiu možnosti povinnému konať pred súdom a zároveň vo veci konal nesprávne obsadený súd a nerozhodoval zákonný sudca. Vzhľadom na tieto skutočnosti je podľa povinného zrejme, že voči napádanému uzneseniu vzhľadom na procesné vady je odvolanie prípustné. Povinný totiž nemá inú možnosť, ako brániť sa proti nezákonnému rozhodnutiu zaťaženému procesnou vadou, iba podaním riadneho opravného prostriedku. Opätovne zdôraznil, že aj keď v ustanoveniach Exekučného poriadku nie je výslovne uvedená možnosť podania opravného prostriedku voči rozhodnutiu o nevyhovení námietkam, neuvádza sa ale ani nemožnosť podania opravného prostriedku. Citoval rozhodnutie Ústavného súdu IV. ÚS 243/2012, podľa ktorého výklad zákona, ktorým sa odňalo právo na súdnu ochranu spôsobom nezodpovedajúcim štandardnému rozsahu procesných práv zodpovedajúcim právnej úprave v OSP, by znamenalo porušenie ľudských práv a základných slobôd; tiež rozhodnutie ÚS SR I. ÚS 306/2010, podľa ktorého orgánom verejnej moci a predovšetkým súdom, nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení príliš formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchýliť pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávnych princípov. Z ustanovení § 105 ods. 1 a § 84 ods. 1 OSP a § 45 Exekučného poriadku vyplýva, že na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zo dňa 26.3.2014 a na základe exekučného titulu vydal poverenie miestne nepríslušný súd a to jeden deň po podaní návrhu. Poverený exekútor, ktorý žiadal o vydanie poverenia miestne nepríslušný súd postupoval v rozpore s § 45 Exekučného poriadku a § 84 ods. 1 OSP a následne doručil upovedomenie povinnému. Zo skutkového stavu je zrejme, že námietku miestnej nepríslušnosti uplatnil povinný pri prvom úkone vo veci a bola nepochybne dôvodná. Povinný namietal, že nebolo rozhodnuté o jeho námietke voči upovedomeniu a bola opomenutá aj jeho argumentácia, že došlo k porušeniu práva povinného na zákonného sudcu a exekučné konanie trpí vadou podľa § 205 ods. 1 písm. a) OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) OSP. Na základe uvedenej námietky povinného pri prvom úkone vo veci a uvedeného právneho názoru mal súd skúmať danosť podmienky miestnej príslušnosti ex offa a v dôsledku toho poverenie zrušiť a konanie zastaviť. Skutočnosť, že vec bola postúpená príslušnému súdu, nemôže sama o sebe zahľadiť procesnú vadu konania, ktorou exekučné konanie trpí od počiatku, a to procesnú vadu vydania poverenia nepríslušným súdom. Povinný poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 4 M Obdo 3/2013, ktorý v súlade s právnym názorom Ústavného súdu SR vyslovil, že ak navrhovateľ podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia podľa § 74 OSP na miestne nepríslušný súd, pričom miestna príslušnosť nevyplýva z § 88 OSP a ani navrhovateľ nevystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ, po vznesení námietky nedostatku miestnej príslušnosti odporcom v odvolaní podanom proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia, musí odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. g) a ods. 3 OSP toto napadnuté uznesenie zrušiť a konanie o nariadení predbežného opatrenia podľa § 104 ods. 1 OSP zastaviť pre neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Navrhovateľ v uvedenej situácii nesie procesnoprávnu zodpovednosť za výsledok konania v prípade, ak sa obráti na miestne nepríslušný súd. Ak v dôsledku postupu navrhovateľa nie je možné poskytnúť ochranu práva odporcu na zákonného sudcu, potom nie je možné ani poskytnúť ochranu práva navrhovateľa na urýchlené a účinné rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Poukázal tiež na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo 120/2008, podľa ktorého dôvodom zastavenia skoršieho exekučného konania bola prekážka procesného charakteru, poverenie na vykonanie exekúcie vydal vecne nepríslušný súd. Išlo o procesný nedostatok vedenia daného exekučného konania a nie o nedostatok brániaci vykonaniu exekúcie v inom konaní. Z uvedeného podľa povinného vyplýva, že exekučné konanie malo byť na základe dôvodnej a včasnej námietky nedostatku miestnej príslušnosti zastavené, čo však nebolo, preto bol nesprávne zamietnutý návrh povinného na zastavenie exekúcie, nakoľko exekučné konanie trpí neodstrániteľným procesným nedostatkom podmienky konania, pretože

vo veci konal a rozhodoval nezákonný sudca, čo povinný vo svojom podaní namietal a považuje to aj za dôvod nesprávnosti výrokov napadnutého uznesenia. Povinný ďalej uviedol, že uhradil pohľadávku danú exekučným titulom a teda došlo k zániku vymáhaného nároku, nemôže niesť zodpovednosť za nesprávny postup iných subjektov v tejto veci a podľa jeho názoru mala byť exekúcia zastavená, a to aj z dôvodu, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil podľa § 43 ods. 1 Exekučného poriadku. Povinný tvrdil, že exekučným titulom boli oprávnený a povinný zviazaní na vzájomnú povinnosť, čo bolo vyjadrené spojkou „a“. Oprávnený vzájomnú povinnosť vyplývajúcu z exekučného titulu nesplnil, čo malo za následok nevykonateľnosť exekučného titulu a je samostatným dôvodom neprípustnosti exekúcie s následkom zastavenia exekúcie. Povinný teda namietal nesprávne právne posúdenie jeho návrhu na zastavenie exekúcie, a teda nesprávnosť záveru, že schváleným súdnym zmiernom nebolo podmienené splnenie povinnosti oprávneného za účelom splnenia si povinnosti povinného. Dôvodom podania odvolania je aj odňatie možnosti konať pred súdom postupom súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s namietanou nezákonnosťou poverenia. Povinný namietal a žiadal o preskúmanie formálnych a materiálnych náležitostí príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, k čomu však okrem nesprávneho posúdenia § 43 ods. 1 Exekučného poriadku a skúmaniu vyznačenia právoplatnosti súdneho zmiernu nedošlo. Poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 31/04, podľa ktorého odôvodnenie rozhodnutia súdu nemá opodstatnenie v zákone, takýto postup súdu zakladá arbitrárnosť. Odôvodnenie napadnutého uznesenia je nedostatočné a zmätočné a súd tak porušil právo účastníkov na riadne odôvodnenie rozhodnutia. V súvislosti s výrokom o vyhovení námietkam povinného proti trovám exekúcie povinný uviedol, že súd prvej inštancie v nedostatočnom rozsahu rozhodol o námietkach proti trovám exekúcie, pretože súd prvej inštancie arbitrárne a nesprávne konštatoval, že súdnemu exekútorovi patrí náhrada podľa zákona. Podľa ustálenej judikatúry povinný nemôže niesť zodpovednosť za to, že sa súdny exekútor oprávneného obrátil na miestne nepríslušný súd v záujme čo najskoršieho získania výhod s tým spojených. Ďalej namietal, že vyjadrenie oprávneného zo dňa 25.09.2014 nebolo povinnému doručené, v dôsledku čoho bol tak porušený princíp rovnosti účastníkov konania, nakoľko povinný sa o obsahu vyjadrenia žalovaného k odvolaniu dozvedel až z odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktoré založil na právnom názore oprávneného. Poukázal tiež na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj NS SR ohľadom práva na spravodlivý proces, podľa ktorých účastník má právo oboznámiť sa s podaniami protistrany, aby na ne mohol reagovať a polemizovať s argumentmi uvedenými druhou stranou. Povinný teda žiadal o zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)), postupujúc podľa § 470 CSP, zisťoval, či odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiam súdu prvej inštancie, proti ktorým zákon odvolanie pripúšťa (§ 50 ods. 4 a 58 ods. 5 Exekučného poriadku), či podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP á contrario) a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 5Er/981/2014-75 v časti výroku o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie je vecne správne, odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie č. k. 5Er/981/2014-75 v časti výroku o vyhovení námietkam povinného proti trovám exekúcie je potrebné odmietnuť a odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie č. k. 5Er/981/2014-113 v časti výroku o zamietnutí námietok povinného proti exekúcii je potrebné odmietnuť. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

9. Súd prvej inštancie uznesením pod č.k. 5Er/981/2014-75 námietky povinného proti exekúcii zamietol, zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie a námietkam povinného proti trovám exekúcie vyhovel. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie povinný vo všetkých jeho výrokoch. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací prípisom zo dňa 11.11.2015 vrátil vec súdu prvej inštancie z dôvodu, že vec bola odvolaciemu súdu predčasne predložená, pretože podaním odvolania sa výrok o zamietnutí námietok povinného zo zákona zrušil. Odvolací súd nemohol rozhodovať o ostatných napadnutých výrokoch, keď výrok o námietkach proti exekúcii bol podaním odvolania povinným zrušený. Odvolací súd musel vec vrátiť súdu prvej inštancie, aby rozhodol sudca o námietkach proti exekúcii, a následne mal súd prvej inštancie vec predložiť odvolaciemu súdu na rozhodnutie o zvyšných dvoch výrokoch odvolaním napadnutého uznesenia.

10. Súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom však nesprávne rozhodol aj o návrhu povinného na zastavenie exekúcie aj o námietkach povinného proti trovám exekúcie. Súd prvej inštancie mal podľa pokynov odvolacieho súdu opätovne rozhodnúť len o námietkach povinného proti exekúcii, nakoľko len tento výrok sa podaním odvolania proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka zo zákona zrušil v zmysle § 374 ods. 4 OSP a pred rozhodnutím odvolacieho súdu o zastavení exekúcie bolo nevyhnutné, aby bolo súdom prvej inštancie rozhodnuté o námietkach povinného. Súd prvej inštancie nerešpektovaním pokynov odvolacieho súdu tak vytvoril procesnú situáciu, kedy o jednom návrhu povinného na zastavenie exekúcie, bolo rozhodnuté dvakrát, najprv vyšším súdnym úradníkom, ktorého rozhodnutie bolo napadnuté odvolaním, o ktorom doposiaľ odvolacím súdom rozhodnuté nebolo, a následne aj sudcom, ktorého rozhodnutie bolo tiež napadnuté odvolaním povinného. Odvolací súd teda rozhodnutie sudcu o návrhu na zastavenie exekúcie považoval za duplicitný výrok, pretože o tom istom návrhu na zastavenie exekúcie bolo predtým rozhodnuté vyšším súdnym úradníkom a o odvolaní povinného proti tomuto výroku bude rozhodovať odvolací súd. Rovnako tak súd prvej inštancie duplicitne rozhodoval o námietkach povinného proti trovám exekúcie, pretože tento výrok sa zo zákona nezrušil a o odvolaní povinného proti tomuto výroku bude rozhodovať odvolací súd. O odvolaní proti týmto dvom výrokom uznesenia súdu prvej inštancie č. k. 5Er/981/2014-113 odvolací súd teda nerozhodoval, pretože ide o duplicitné výroky súdu prvej inštancie o návrhoch (námietkach) povinného, o ktorých už raz rozhodoval. Bolo by nezmyselné, aby odvolací súd rozhodoval súčasne o odvolaniach proti totožným výrokom o jednom a tom istom návrhu (námietke) povinného.

11. Odvolací súd teda rozhoduje len o odvolaní povinného proti uzneseniu súdu prvej inštancie č. k. 5Er/981/2014-113 v časti výroku o zamietnutí námietok povinného proti exekúcii.

12. Podľa § 386 písm. c) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

13. Odvolanie v predmetnej veci bolo podané oprávneným dňa 22.3.2016, teda ešte v čase účinnosti OSP. Keďže v zmysle § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré nastali pred účinnosťou tohto zákona zostávajú zachované, je potrebné prípustnosť odvolania posudzovať podľa vtedy platných predpisov.

14. Podľa § 202 ods. 2 OSP, odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak, a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona.

15. Neprípustnosť odvolania znamená, že zákon výslovne vylučuje možnosť rozhodnutia súdu napadnúť riadnym opravným prostriedkom. Rozhodnutia, proti ktorým odvolanie nie je prípustné, sú v zákone taxatívne stanovené, v zmysle § 202 ods. 2 OSP odvolanie proti uzneseniu v exekučnom konaní vo všeobecnosti nie je prípustné, výnimkou je situácia, kedy Exekučný poriadok výslovne odvolanie proti nejakému uzneseniu pripúšťa.

16. Povinný podal odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým boli zamietnuté jeho námietky proti exekúcii.

17. Podľa § 50 ods. 4 Exekučného poriadku, proti rozhodnutiu, ktorým sa vyhovelo námietkam, je prípustné odvolanie.

18. Neprípustnosť odvolania znamená, že zákon výslovne vylučuje možnosť rozhodnutie súdu napadnúť riadnym opravným prostriedkom. Rozhodnutia, proti ktorým odvolanie nie je prípustné, sú v zákone taxatívne stanovené, v zmysle § 202 ods. 2 OSP odvolanie proti uzneseniu v exekučnom konaní vo všeobecnosti nie je prípustné, výnimkou je situácia, kedy Exekučný poriadok výslovne odvolanie proti nejakému uzneseniu pripúšťa. V zmysle ustanovenia § 50 ods. 4 Exekučného poriadku, odvolanie je prípustné len proti uzneseniam, ktorými bolo námietkam vyhovené. V prípade, že námietky boli zamietnuté, odvolanie proti takýmto uzneseniam Exekučný poriadok nepripúšťa.

19. Povinný vo svojom odvolaní poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 243/2012, podľa ktorého výklad zákona, ktorým by sa odňalo právo na súdnu ochranu spôsobom

nezodpovedajúcim štandardnému rozsahu procesných práv zodpovedajúcim v OSP. V súdom prejednávanej veci, však ide o situáciu, kedy samotné OSP limitovalo možnosť podať odvolanie, nejde o situáciu, kedy nejaký iný zákon, znemožňuje podanie odvolania v prípadoch, kedy to OSP umožňuje. V tejto veci OSP stanovuje, že v exekučnom konaní v zásade odvolanie nie je prípustné, ak Exekučný poriadok výslovne nestanovuje, že prípustné je. Ide teda o koncepciu, pri ktorej zákonodarca uznesenia v exekučnom konaní považuje za menej dôležité a v zásade nepovažuje za potrebné umožniť účastníkovi podať riadny opravný prostriedok okrem prípadu, že výslovne uvedie, že proti uzneseniu riešiacemu nejakú konkrétnu otázku odvolanie prípustné je. Nemožno teda hovoriť o nejakom procesnom formalizme súdov pri výklade zákona (ako uviedol povinný, keď poukázal na rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 306/2010), pretože znenie zákona ani iný výklad neumožňuje.

20. V predmetnej veci povinný napadol odvolaním uznesenie, ktorým bolo v prvom výroku rozhodnuté o zamietnutí námietok proti exekúcii. Nakoľko proti takémuto výroku nie je prípustné odvolanie, odvolaciemu súdu nezostalo iné ako odvolanie povinného odmietnuť.

21. Ďalej predmetom odvolacieho konania je odvolanie povinného proti uzneseniu súdu prvej inštancie č.k. 5Er/981/2014-75 v časti výroku o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

22. Odvolací súd vzhľadom na ustálenú judikatúru NS SR považuje za prípustné odvolanie proti uzneseniu, ktorým bol zamietnutý návrh povinného na zastavenie exekúcie, ktorý sa domáhal jej zastavenie z dôvodu § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku. Podľa § 58 ods. 4 Exekučného poriadku proti rozhodnutiam podľa § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h) je prípustné odvolanie. Zákom č. 280/1999 Z. z. bola do Exekučného poriadku zavedená možnosť podať odvolanie proti rozhodnutiam, ktorými bolo rozhodnuté o návrhu (resp. aj bez návrhu) na zastavenie exekúcie, ak sa toto rozhodnutie zakladá na dôvodoch podľa § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h) Exekučného poriadku. Prípustnosť odvolania je závislá od dôvodu, ktorého existenciu súd pri rozhodovaní o návrhu účastníka na zastavenie exekúcie skúma, a to bez ohľadu na výsledok takéhoto prieskumu. Je teda bez významu, či súd prvého inštancie exekúciu zastavil alebo návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Podstatnou je skutočnosť, že pri rozhodovaní bolo použité niektoré z ust. § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h) Exekučného poriadku. Z hľadiska prípustnosti odvolania podľa uvedených ustanovení je preto irelevantné, či odvolanie smeruje proti rozhodnutiu o zastavení exekúcie alebo proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie (porovnaj napr. rozhodnutia NS SR 1Cdo/27/2012, 1Cdo/308/2006, 3Cdo/306/2008, 3Cdo/130/2009, 3ECdo/139/2013, 5Cdo/327/2009, 7ECdo/216/2013). Ak súd uznesením zamietne návrh na zastavenie exekúcie, je odvolanie tiež prípustné, ak sa v návrhu uplatňovali dôvody v zmysle § 58 ods. 4 Exekučného poriadku.

23. Povinný v odvolaní namietal, že poverenie na vykonanie exekúcie vydal súdnemu exekútorovi miestne nepríslušný súd, ďalej že ani postúpením veci príslušnému súdu, nemohla byť táto vada konania odstránená. Týmto postupom došlo k porušeniu práva povinného na zákonného sudcu, pričom poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 MOBdo 3/2013, podľa ktorého ak navrhovateľ podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia podľa § 74 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku na miestne nepríslušný súd, pričom miestna príslušnosť nevyplýva z § 88 OSP a ani navrhovateľ nevystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ, po vznesení námietky nedostatku miestnej príslušnosti odporcom v odvolaní podanom proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia, musí odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. g) a ods. 3 OSP toto napadnuté uznesenie zrušiť a konanie o nariadení predbežného opatrenia podľa § 104 ods. 1 OSP zastaviť pre neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Ak v dôsledku postupu navrhovateľa nie je možné poskytnúť ochranu práva odporcu na zákonného sudcu, potom nie je možné ani poskytnúť ochranu práva navrhovateľa na urýchlené a účinné rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Vzhľadom na toto rozhodnutie NS SR žiadal o zrušenie napadnutého uznesenia a zastavenie exekučného konania.

24. Podľa § 105 ods. 1 OSP, súd skúma miestnu príslušnosť iba podľa § 88. Ak však navrhovateľ vystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ alebo ak miestnu príslušnosť namieta odporca, súd skúma miestnu príslušnosť aj podľa § 84 až 87. Súd skúma miestnu príslušnosť prv, než začne konať o veci samej. Neskôr ju skúma len na námietku účastníka, ak ju uplatní najneskôr pri prvom úkone, ktorý účastníkovi patrí.

25. Podľa § 105 ods. 2 OSP, ak súd podľa odseku 1 zistí, že nie je miestne príslušný, neodkladne postúpi vec príslušnému súdu bez rozhodnutia alebo ju za podmienok uvedených v § 11 ods. 3 predloží Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky; o tomto postúpení súd upovedomí účastníkov.

26. Odvolací súd sa s názorom povinného nestotožnil, pretože rozhodnutie, na ktoré povinný poukazoval, sa týkalo inej situácie. Záver, že napadnuté uznesenie je nevyhnutné zrušiť a konanie zastaviť, vyplýva z osobitnej úpravy pre konanie o nariadení predbežného opatrenia, ktoré je uvedené v § 221 ods. 3 OSP, ktorý v prípade zrušenia uznesenia o nariadení predbežného opatrenia nedáva inú možnosť ako konanie zastaviť. Odvolací súd len na okraj poznamenáva, že platný a účinný CSP takéto ustanovenie už neobsahuje.

27. Ohľadom tejto otázky ešte odvolací považuje za podstatné zdôrazniť, že poverenie na vykonanie exekúcie je individuálny právno-aplikačný akt, ktorý má priame právne účinky len voči osobe súdneho exekútora. Ide o procesný úkon exekučného súdu adresovaný súdnemu exekútorovi, na základe ktorého súdny exekútor môže začať vykonávať exekúciu (§ 36 ods. 2 druhá veta Exekučného poriadku) a ktorým súdny exekútor preukazuje svoje oprávnenie exekúciu vykonávať. Poverenie na vykonanie exekúcie však nemá priame právne účinky voči osobe povinného, preto povinný voči nemu ani nemôže využiť žiadne opravné prostriedky (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), (viď napr. rozhodnutie III. ÚS 45/08). Ak by poverenie na vykonanie exekúcie vydal súdny úradník, bolo by voči nemu prípustné odvolanie, avšak len osobou, ktorá by na to bola subjektívne procesne legitimovaná, nie však povinným (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 1. februára 2012, sp. zn. 5 Cdo 205/2011). Rovnaký názor zaujal aj Ústavný súd vo svojom rozhodnutí III. ÚS 254/2012. Uviedol, že poverenie na vykonanie exekúcie vykazuje znaky individuálneho právno-aplikačného aktu (rozhodnutia) len voči osobe súdneho exekútora. Ide totiž o procesný úkon exekučného súdu adresovaný súdnemu exekútorovi, na základe ktorého môže súdny exekútor začať vykonávať exekúciu (§ 36 ods. 2 druhá veta Exekučného poriadku). Po udelení poverenia môže súdny exekútor upovedomiť povinného o začatí exekúcie, a tým mu zakázať nakladanie s majetkom, ktorý podlieha exekúcii (§ 47 ods. 1 Exekučného poriadku). Z uvedeného je zrejmé, že poverenie na vykonanie exekúcie nevykazuje priame právne účinky voči osobe povinného, preto napokon povinný proti nemu ani nemôže využiť žiadne opravné prostriedky (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). Až upovedomenie o začatí exekúcie je procesným úkonom súdneho exekútora, ktorým vznikajú priame právne účinky voči povinnému (§ 47 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku), a preto môže povinný proti upovedomeniu podať námietky (III. ÚS 45/08). Ústavný súd nemá dôvod odchyliť sa od svojej doterajšej judikatúry, ktorá berúc do úvahy načrtnutú konštrukciu Exekučného poriadku pri regulácii „prípravnej“ fázy exekučného konania dostatočne chráni základné právo povinného ako účastníka exekučného konania na súdnu ochranu i jeho právo na spravodlivé súdne konanie. Ak potom najvyšší súd ustálené právne názory ústavného súdu akceptoval a na ich základe sa vysporiadal s posudzovanou námietkou sťažovateľa, nemožno v takom prístupe identifikovať signály ústavnej vadnosti, ktoré by mohli byť predmetom prieskumu po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

28. Súd prvej inštancie, na ktorý bola podaná žiadosť o udelenie poverenia, ani nemohol postupovať inak ako poverenie vydať, pretože zákon mu neumožňuje skúmať ex offo miestnu príslušnosť, čo vyplýva z § 105 ods. 1 OSP. Súd ex offo skúma miestnu príslušnosť len v prípadoch, ak ide o miestnu príslušnosť podľa § 88 OSP alebo ak navrhovateľ vystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ, inak len na námietku. Navyše ako je uvedené vyššie, poverenie na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím, ktoré by nejako výrazne zasahovalo do práv povinného, nakoľko voči nemu zákon ani neuvažuje o možnosti podať opravný prostriedok. Hneď ako povinný vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti, miestne nepríslušný súd postúpil vec miestne príslušnému súdu. Exekučný poriadok ako prvý úkon, ktorým sa povinný môže brániť proti exekúcii, stanovuje námietky proti exekúcii. O tomto veľmi dôležitom „obrannom úkone“ povinného už rozhodoval príslušný súd a teda zákonný sudca.

29. Rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo 120/2008, na ktoré sa povinný v odvolaní tiež odvolával, opätovne rieši odlišnú situáciu, nakoľko v predmetnom rozhodnutí sa riešila situácia, či predtým zastavené exekučné konanie z dôvodu vecnej nepríslušnosti, je pre nové exekučné konanie prekážkou rozhodnutej veci. Predmetné rozhodnutie vôbec neriešilo, či zastavenie exekučného konania z dôvodu vecnej (teda ani nie miestnej ako v našom prípade) nepríslušnosti bolo správne.

30. K argumentom o zániku vymáhaného nároku sa odvolací súd plne stotožnil s napadnutým uznesením súdu prvej inštancie, pretože z exekučného titulu vôbec nevyplýva, že by išlo o synalagmatické

povinnosti, teda, že by splnenie povinnosti jednej strany bolo podmienené splnením povinnosti druhej strany (typickým prípadom je vrátenie si poskytnutých plnení stranami neplatnej zmluvy).

31. Ďalším argumentom proti uzneseniu súdu prvej inštancie bola skutočnosť, že námietky povinného boli doručené oprávnenému, avšak vyjadrenie oprávneného k námietkam povinného zo dňa 25.09.2014 neboli povinnému doručené, v dôsledku čoho bol porušený princíp rovnosti zbraní, pretože povinný sa o obsahu tohto vyjadrenia dozvedel až z napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie.

32. Zásada kontradiktórnosti občianskeho súdneho procesu vyžaduje, aby súd umožnil strane vyjadriť sa k argumentu protistrany. Hoci ale prvostupňový súd tieto práva účastníkov svojím postupom porušil, táto vada konania nemala napokon za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 212 ods. 3 OSP, 380 ods. 2 CSP), pretože povinný podal vo veci rozsiahle odvolanie, ako aj vyjadrenie k vyjadreniu protistrany, v ktorom predostrel širokú argumentáciu, s ktorou sa odvolací súd vyššie vysporiadal, bolo napokon tomuto právu strany civilného konania urobené zadost'.

33. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje tiež na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 378/2013, sp. zn. III. ÚS 379/2013 a sp. zn. I. ÚS 533/2013, v ktorých Ústavný súd opakovane konštatoval, že "pre ústavnú udržateľnosť napadnutého postupu a uznesení postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku (v posudzovaných prípadoch v konaní na oboch stupňoch). Presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu, bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom krajského súdu a jeho uzneseniami bol v daných veciach princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý je obsahom práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty dodržaný, čím k porušeniu označených práv dôjsť nemohlo.

34. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd dospel k záveru, že odvolaním napadnutý výrok o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie je vecne správny. Odvolací súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala zastavenie exekúcie. Odvolací súd teda uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zamietnutia návrhu na zastavenie exekúcie podľa § 387 CSP potvrdil, v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a na toto v podrobnostiach poukazuje.

35. Predmetom odvolacie konania bolo tiež odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie č. k. 5Er/981/2014-75 v časti výroku o vyhovení námietkam povinného proti trovám exekúcie.

36. Povinný, ktorého námietkam proti trovám exekúcie sa vyhovel, podal odvolanie proti tomuto výroku s odôvodnením, že rozhodnutie je arbitrárne, pretože v odôvodnení súd uviedol, že exekútorovi patria trovy exekúcie podľa zákona, ktoré si má opätovne vyčísliť.

37. Podľa § 386 písm. b) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

38. Odvolanie v predmetnej veci bolo podané dňa 27.1.2016, teda ešte v čase účinnosti OSP. Keďže v zmysle § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré nastali pred účinnosťou tohto zákona zostávajú zachované, je potrebné prípustnosť odvolania posudzovať podľa vtedy platných predpisov. Odvolací sú však len podotýka, že v ustanoveniach pre danú vec dôležitých nedošlo k žiadnej obsahovej zmene.

39. Podľa § 201 OSP, účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník.

40. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

41. OSP právo podať odvolanie koncipoval všeobecne, bez akéhokoľvek obmedzenia, avšak súdnou praxou bolo vykladané vždy zužujúco, teda že právo na podanie odvolania možno priznať len tomu účastníkovi (akt. strane), ktorému bola rozhodnutím spôsobená ujma na jeho právach. Tento výklad

súdnej praxe sa napokon prejavil aj vo výslovnom obmedzení práva na podanie odvolania uvedenom v CSP.

42. Rozhodnutím o vyhovení námietkam povinného proti trovám exekúcie nemohlo dôjsť k ujme na právach povinného, pretože vyhovenie námietkam povinného môže byť len v prospech povinného. Exekútor je následne povinný upovedomiť povinného o trovách exekúcie a voči tomuto upovedomeniu o trovách môže povinný opätovne podať námietky.

43. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že povinný nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania proti uzneseniu súdu prvej inštancie v časti výroku o vyhovení námietkam povinného proti trovám exekúcie.

44. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd odvolanie povinného odmietol v zmysle § 386 písm. b) CSP, nakoľko v časti výroku, ktorým bolo vyhovené jeho námietkam proti trovám exekúcie bolo podané neoprávnenou osobou, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým výrokom z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).